

A Fővárosi Törvényszék a *Csaba Holding Szolgáltató Kft.* (Budapest, eljáró képviselő L. M. felszámoló biztos) által képviselt **Euro Correct Consulting KFT. „f.a.”** (Nyíregyháza) I rendű felperesnek, **NAVITREND KFT.** (Hernád) II. felperesnek, az *Erőss Petra Ügyvédi Iroda* (eljáró ügyvéd dr. E. P.) által képviselt **GROUP SAVING KFT.** (Budapest) III. rendű felperesnek, **NEW FACE MÉDIA KFT.** (Dunakeszi) IV. rendű felperesnek a *dr. László Ildikó Katalin ügyvéd* által képviselt **GAZDASÁGI VERSENYHIVATAL** (1054 Budapest, Alkotmány u. 5., hiv. szám: Vj-111-114/2009) alperes ellen versenyügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A bíróság felperesek kereseteit elutasítja.

Kötelezi a bíróság I. rendű felperest, hogy az illetékügyi hatóság külön felhívására az állam javára fizessen meg 558.000 azaz ötszázötvennyolcezer forint illetéket és alperesnek az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül 200.000 azaz kétszázézer forint perköltséget.

Kötelezi a bíróság II. rendű felperest, hogy az illetékügyi hatóság külön felhívására az állam javára fizessen meg 900.000 azaz kilencszázézer forint illetéket és alperesnek az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül 500.000 azaz ötszázézer forint perköltséget.

Kötelezi a bíróság III. rendű felperest, hogy az illetékügyi hatóság külön felhívására az állam javára fizessen meg 534.000 azaz ötszázharmincnégyezer forint illetéket és alperesnek az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül 100.000 azaz egyszázézer forint perköltséget.

Kötelezi a bíróság IV. rendű felperest, hogy az illetékügyi hatóság külön felhívására az állam javára fizessen meg 300.000 azaz háromszázézer forint illetéket és alperesnek az ítélet jogerőre emelkedésétől számított 15 napon belül 100.000 azaz egyszázézer forint perköltséget.

Az ítélet ellen a kézbesítésétől számított 15 napon belül van helye fellebbezésnek, melyet ennél a bíróságnál de a Fővárosi Ítéltáblához címezve lehet három példányban, írásban benyújtani.

INDOKOLÁS

A Gazdasági Versenyhivatal versenyfelügyeleti eljárást indított I. és III. rendű felperes ellen, annak vizsgálatára, hogy az eljárás alá vontak által a fogyasztói csoportok szervezése, kezelése során 2008. szeptember 1. és 2009. szeptember 7-e között tanúsított magatartás alkalmas volt-e fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény (továbbiakban: Fttv.) rendelkezéseinek megsértésére. Az eljárás során felmerült adatokra figyelemmel eljárás alá vonták II. és IV. rendű felpereseket is.

A Gazdasági Versenyhivatal eljárásának eredményeként a Gazdasági Versenyhivatal Versenytanácsa 2010. május 20-án kelt Vj-111-114/2009. számú határozatával megállapította, hogy a fogyasztói csoportokkal kapcsolatos nyomtatott sajtóban megjelent reklámokkal, fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot folytatott I. rendű felperes 2008. szeptember 1. - 2009. június 1. között, II. rendű felperes 2009. június 1. és 2009. szeptember 7. között, III. rendű felperes 2009. március 1. és 2009. szeptember 7-e között és IV. rendű felperes 2009. február 9. és 2009. szeptember 7-e között. A Versenytanács kötelezte I. rendű felperest 9.300.000 Ft, II. rendű felperest, 21.000.000 Ft, III. rendű felperest 8.900.000 Ft és IV. rendű felperest 5.000.000 Ft bírság megfizetésére. Határozatának indokolásában a feltárt tényállást részletesen rögzítette. Megállapította, hogy a fogyasztói csoportok szervezését, működését külön jogszabály nem szabályozza a szabályozási hiányosságokra és a fogyasztói panaszok alapján is észlelt piaci anomáliára reagálva a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete átfogó vizsgálatot indított 2006-ban a fogyasztói csoportok szervezői körében. A Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete által lefolytatott piacfelügyeleti eljárás annak megállapítására irányult hogy a fogyasztói csoportok szervezésével foglalkozó társaságok végeznek, végeztek-e jogosulatlan pénzügyi szolgáltatási (betétgyűjtési, pénzkölcsön-nyújtási) tevékenységet. A Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete egyes fogyasztói csoportokat szervező vállalkozásokkal 2008-ban hatósági szerződést kötött, amelyekben kitértek a fogyasztók tájékoztatásával kapcsolatos gyakorlatra is. Az eljárás során megállapítottak közül kiemelte, hogy az alperesi eljárással érintett fogyasztói csoportok kapcsán a fogyasztó egy meghatározott havi részlet megfizetésére kötelez, amely tartalmazza a havi alaprészletet (a dolog vételára elosztva a csoport működési hónapjainak számával) és a szerződésben meghatározott megbízási díjat (elosztva a csoport működési hónapjainak számával), a havi részleten felül a fogyasztó egyszeri regisztrációs díjat is köteles fizetni, amelynek mértéke a szerződési érték 4%-a + Áfa, a fogyasztók a szerződéskötéskor „szerződéskötéshez szükséges összeg” - ként egy-két havi alapdíjat és szintén egy vagy két havi megbízási díjakat is kötelesek voltak fizetni. Az alapdíjak képezték az adott csoport külön ügyvédi letétszámlákon elhelyezett pénzügyi alapját és a közgyűlés során kiválasztott választói jogot elnyert ügyfelek vásárlói joga is ebből került kifizetésre. A csoportokra rendszeresített Részvételi Szabályzat értelmében, ha a közös alap csak egy vásárlói jog átadására ad lehetőséget a szervező dönti el, hogy mely módon történik a vásárlói jog átadása, sorsolás vagy előtörlesztés vállalása útján. Ha a fogyasztó előtörlesztést vállalt és a közgyűlésen hozott döntés eredményeképpen vásárlói joghoz jut akkor a vállalt előtörlesztést egyösszegben köteles megfizetni a Részvételi Szabályzat értelmében az ügyfelet a szerződés megkötését követő 30 napon belüli indokolás nélküli elállási jog illeti meg azzal, hogy ha a fogyasztó az erre nyitva álló határidőn belül él elállási jogával akkor az egyszeri regisztrációs díj 12.000 Ft-on felüli része visszatérítésre kerül részére, ha a fogyasztó a soron következő közgyűlésre vonatkozóan előtörlesztést vállalt úgy a számára nyitva álló elállási határidő a közgyűlés napjáig

lerövidül. Ugyanakkor a szerződés megszűnéséről az elállásra nyitva álló határidőn túl döntene a fogyasztó akkor az általa befizetett összeget csak a szerződésben rögzített időtartam végén kaphatja vissza. A fogyasztói csoportokat szervező üzletkötők a szerződéskötés folyamán négyféle nyomtatványt adnak át a fogyasztóknak, ezek az adatlap, nyilatkozat, szerződés fogyasztói csoportokban történő részvételre és a Részvételi Szabályzat, amelyeket a fogyasztók aláírnak. Az adatlapokon I. rendű felperes, majd 2009. március 1-ével II. rendű felperes lógója szerepelt, a nyilatkozat szerződés fogyasztói csoportba történő részvételre és a Részvételi Szabályzatokon pedig 2009. június 1-ét megelőzően I. rendű felperes ezt követően III. rendű felperes lógóját helyezték el. Az alperesi eljárás eredményeként I. rendű felperes tevékenységének vizsgálata során megállapították, hogy 2008. szeptember 1. és 2009. március 1-közötti időszakban I. rendű felperes fogyasztói csoportok szervezését és kezelését végezte. A fogyasztók I. rendű felperesnek fizették meg a fogyasztói csoportban való részvételről szóló szerződésben szereplő egyszeres regisztrációs díjat és havi részletben fizetett általános forgalmi adót is tartalmazó megbízási díjat. 2009. március 1-től június 1-ig III. rendű felperes megbízottjaként foglalkozott I. rendű felperes a fogyasztói csoportok szervezésével a szerződések után fizetendő egyszeri regisztrációs díjat kapta meg. Az ily módon megkötött szerződések következtében a szervezői szolgáltatás magában foglalta a megbízó nevében és annak javára történő ügyfélszerzéssel kapcsolatos tevékenységeket, amely a hirdetések megjelentetését, az ügyféltájékoztatást, ügyfélkezelést és szerződéskötést is jelentette. 2009. júliusától I. rendű felperes nem végzett fogyasztói csoportokkal kapcsolatos tevékenységet, nem állt kapcsolatban III. rendű felperessel.

III. rendű felperes 2009. március 1-től vette át a korábban I. rendű felperes által fogyasztói csoportban történő részvételre kötött szerződéseket. A fogyasztói csoportok kezelése keretében működtette a fogyasztói csoportokat adminisztráló informatikai rendszert. Ellátta az ügyfélszolgálati feladatokat, megszervezte a közgyűléseket a vásárlói jog átadásokat, díjbekérőket küldött az ügyfeleknek, valamint az esetleges elmaradások esetén a pénzügyi alapok védelmében eljárta. III. rendű felperes megbízta I. rendű felperest a fogyasztói csoportok szervezésével, amely I. rendű felperes azt 2009. június 1-ig végezte. Az egyszeri regisztrációs díj I. rendű felperest, míg a havi részletben fizetett általános forgalmi adót is magában foglalt megbízási díj III. rendű felperest illette meg. III. rendű felperes megbízta II. rendű felperest a fogyasztói csoportok szervezésével 2009. június 1-ei hatállyal, ettől kezdve az egyszeri regisztrációs díj II. rendű felperest, míg a havi részletekben fizetett Áfát is magába foglaló megbízási díj továbbra is III. rendű felperest illette meg.

II. rendű felperes 2009. június 1-től III. rendű felperessel megkötött megbízási szerződés keretében végezte a fogyasztói csoportok szervezését. A megkötött szerződések szerint szervezői szolgáltatás magában foglalta a megbízó nevében és annak javára történő ügyfélszerzéssel kapcsolatos tevékenységeket, így a hirdetések megjelentetését, az ügyféltájékoztatást, az ügyfélkezelést és a szerződés kötést, amelynek keretében az egyszeri regisztrációs díj II. rendű felperest, míg a havi részletben fizetett Áfa-val növelt megbízási díj III. rendű felperest illette.

IV. rendű felperes 2008. szeptember 1-től 2009. június 1-ei hatállyal I. rendű felperessel kötött hirdetés-szervezési keretszerződést, amely alapján végezte a nyomtatott sajtóban megjelenő reklámok kidolgozását és I. rendű felperes részére történő megrendelését. IV. rendű felperes I. rendű felperestől havi rendszeres fix díjazást kapott az egyéb bevételek jellege nem vált ismertté. IV. rendű felperes és I. rendű felperes 2008. június 24-én kötött hirdetés-szervezési keretszerződésében többek között rögzítette, hogy a megbízó (I. rendű felperes) felhívja a szolgáltató figyelmét (IV. rendű felperes), hogy megbízót az 1996. évi LVII. törvény fogyasztói döntések tisztességtelen

befolyásolásának tilalmára vonatkozó rendelkezések megsértése miatt a Gazdasági Versenyhivatal több ízben elmarasztalta. Figyelembe véve ezt a tényt, a szolgáltató vállalja és kötelezi magát, hogy a jogszabályban foglalt rendelkezéseket hirdetés-szervezési tevékenysége nem sérti. A szolgáltató kijelenti, hogy amennyiben tevékenységével megszegi az általános reklámtilalmakról és reklámkorlátozásról szóló rendelkezéseket is tartalmazó 1997. évi LVIII. törvény vagy az 1996. évi LVII. törvény fogyasztói döntések tisztességtelen befolyásolásának tilalmára vonatkozó rendelkezéseit az ezen tevékenységével kapcsolatosan felmerülő minden nemű hátrányos következményekért helytállni tartozik mind a megbízóval, mind az eljáró hatóságokkal szemben.

IV. rendű felperes 2009. június 1-től a II. rendű felperessel megkötött hirdetés-szervezési keretszerződés alapján végezte a nyomtatott sajtóban megjelenő reklámok kidolgozását és II. rendű felperes részére történő megrendelését. A hirdetés-szervezési keretszerződés értelmében a fix összegű megbízási díjon felül további juttatásban részesült, amelynek mértéke a megbízó II. rendű felperes által megkötött szerződések által a tárgyában megkötött szerződések összegének meghatározott százaléka volt, azzal, hogy a mérték sávosan került meghatározásra, így a megkötött szerződések összegének növekedése IV. rendű felperest megillető díj mértékének növelését eredményezte. A szerződésben többek között szerepel, hogy a szolgáltató kijelenti, hogy amennyiben tevékenységével megszegi az 1997. évi LVIII. törvény általános reklámtilalmakról és reklámkorlátozásról szóló rendelkezéseit, illetve az 1996. évi LVII. törvény fogyasztói döntések tisztességtelen befolyásolásának tilalmára vonatkozó rendelkezéseit az ezen tevékenységével kapcsolatban felmerülő mindennemű hátrányos következményekért helytállni tartozik, mind a megbízóval, mind az eljáró hatóságokkal szemben. IV. rendű felperes a Versenytanács eljárása során bejelentette, hogy II. rendű felperessel kötött szerződést 2010. május 31. napjával felmondta.

Alperes határozatában részletesen rögzítette a vizsgált kereskedelmi gyakorlatra vonatkozó megállapításait, az eljárás alá vontak előadásait és döntését részletes jogszabályhelyekre történő hivatkozással indokolta. Ezek között kiemelte, hogy a bírói és a versenytanácsi gyakorlat egyértelmű iránymutatást ad a fogyasztói csoportok szervezésével, kezelésével foglalkozó vállalkozások számára az általuk alkalmazott reklámokat illetően, amely iránymutatásokat az eljárás alá vontak figyelmen kívül hagytak. Meghatározta az érintett fogyasztói kört és a honlapon közzétett tájékoztatást és szórólapokat részletesen értékelte. Megállapította, hogy ezek a tájékoztatásban fokozott szerepet kaptak és kiemelte, hogy a reklámokban használt bárlistásoknak és nyugdíjasoknak is szlogeneknek fontos figyelem felkeltő hatása volt, ráirányította a hirdetésre azon kiszolgáltatót fogyasztói csoportok figyelmét akik a szolgáltatás elsődleges célcsoportját jelentették. A Versenytanács megállapította, hogy mind a négy felperesi vállalkozás felelőssége megállapítható a vizsgált, nyomtatott sajtóban megjelent reklámok jogsértő jellege kapcsán. Az eljárás eredményeként megállapította, hogy a fogyasztói csoportokkal kapcsolatos nyomtatott sajtóban megjelent reklámokkal, fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot folytatott mind a négy felperes. Elsőrendű felperes 2008. szeptember 1 -től 2009. június 1-e között, II. rendű felperes 2009. június 1. és 2009. szeptember 7-e között, III. rendű felperes 2009. március 1. és 2009. szeptember 7-e között, IV. rendű felperes 2009. február 9. és 2009. szeptember 7-e között. A Versenytanács bírságot szabott ki az eljárás alá vontakkal szemben a Tpv. 78.§ (1) bekezdése alapján és a Tpv. 78.§ (3) bekezdésében írtakra figyelemmel határozta meg annak összegét. Határozatában számot adott mind a négy felperesre egyenként a figyelembe vett súlyosító és enyhítő körülményekről. Döntését ezt meghaladóan további részletes ténymegállapítás és jogszabályhelyekre történő hivatkozással is indokolta.

A fenti határozattal szemben I. és II. rendű felperes együttesen 2010. június 23-án kelt alperesen keresztül 2010. július 20-án érkezett keresetlevelet nyújtott be. Keresetükben kérték I. rendű felperessel szemben 9.300.000 Ft, II. rendű felperessel szemben 21.000.000 Ft összegű bírság törlését az alperesi határozat hatályon kívül helyezése mellett. Másodlagosan a bírság mérséklését kérték. Álláspontjuk szerint alperes versenyfelügyeleti eljárás során hozott határozatában tévesen állapította meg azt, hogy felperesek fogyasztói csoportokkal kapcsolatos nyomtatott sajtóban megjelent reklámokkal fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot folytattak. A reklámok nem adtak hamis képet a fogyasztók számára, nem tartalmaztak valótlan dolgokat, azok nem félrevezetőek és a Versenytanács nem támasztotta alá azt semmivel. A határozatában alperes azt jelentette ki, hogy kétségtelenül alkalmasak a fogyasztói döntések befolyásolására, ami nem indoklás és az, hogy felperesek folyamatosan szükségesnek ítélték meg a reklámok közzétételét, valamint azt, hogy szlogeneket használtak terhükre nem értékelhető és egy maximális bírság kiszabását elrendelő határozat indokául nem szolgálhat. Ugyanakkor nem értékelhető az eljárás alá vontak terhére az sem, hogy magas a kilépők aránya figyelemmel arra, hogy a Versenytanács ebből csak feltételezni tudja, hogy a kilépés oka a konstrukció problematikussága. Nem folytatott le arra vonatkozóan vizsgálatot alperes, hogy a kilépések oka mi lehetett, így feltételezések alapján hozott döntést ami ez okból nem lehet megalapozott és a kilépésekre vonatkozó megállapítás súlyosító körülményként sem vehető figyelembe. Ugyanakkor alperes határozatában kifejtette, hogy I. rendű felperes felelősségét nem szünteti meg IV. rendű felperessel kötött szerződés azonban ennek ellenére mindkét társaságot ugyanazért marasztalta, amely mindkét társasággal szemben méltánytalan. I. rendű felperes esetében a súlyosító körülmények nem helytállóan kerültek figyelembevételre. Az, hogy több alkalommal állapított meg I. rendű felperessel szemben jogsértést az alperes, de ugyanakkor a tárgyi hirdetésekben nem szerepeltek ugyanazok az elemek, amelyek miatt már korábban marasztalták I. rendű felperest. Ugyanakkor a sérülékenyebb fogyasztói kör esetében nem indokolta, hogy mitől tartja a Versenytanács sérülékenyebbnek az adott fogyasztói kört. Azt sem határozta meg a Versenytanács, hogy mi lenne az adott helyzetben elvárható, mi felelne meg a társadalom értékítéletének, ugyanakkor a reklám célja az érintett kör felhívása és a reklám terjedelmi korlátai miatt részletesebb reklámok közzététele nem okszerű. Méltánytalan az, hogy a Versenytanács nem vette enyhítő körülményként figyelembe I. rendű felperesnél sem más hatósági eljárások lezárását. II. rendű felperessel szemben súlyosító körülményként azt értékelte a Versenytanács, hogy több hónapot ölelt fel a jogsértés, amely II. rendű felperes esetében ez három hónap és ezt ugyanúgy értékelte a Versenytanács, mint I. rendű felperesnél a 10 hónapot. Ugyancsak az elvárhatósággal kapcsolatosan nem foglalt állást és a sérülékenyebb fogyasztói kör megállapítása körében nem indokolta, hogy mitől tartja a Versenytanács sérülékenyebbnek az adott fogyasztói kört. Ennek következtében tehát nem megfelelően értékelte I. és II. rendű felpereseknél a súlyosító és enyhítő körülményeket és mind a négy eljárás alá vont társaságnál maximálisan értékelte a súlyosító körülmények között egy adott körülményt, nem bontotta felelősségük arányában. Nem jelölte meg, hogy az Fttv. 6.§ (1) bekezdésében írt taxatív felsorolás közül, melyeket sértették meg felperesek és a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény 58.§ (1) bekezdésének figyelmen kívül hagyásával szakértői bizonyítást nem folytatott le. Az indokolási kötelezettségének sem tett ennek következtében teljes körűen eleget a Ket. 72.§ (1) bekezdés e) pontjában írtakat megsértve ezáltal. Az eljárási határidőt sem tartotta be ennek következtében tehát alperes jogsértő határozatot hozott I. és II. rendű felperesek vonatkozásában a tényállást nem tárta fel kellőképpen, az indokolási kötelezettségének ennek következtében nem tett eleget, az eljárása során a szakértői bizonyítás mellőzésével is jogsértő határozatot hozott és a megállapításai nem megalapozottak, nem objektívek.

III. rendű felperes alperesen keresztül a bírósághoz 2010. július 20-án érkezett keresetlevelet nyújtott be. Elsődlegesen kérte az alperes határozatának hatályon kívül helyezését és az abban kiszabott 8.900.000 Ft terhére megállapított bírság törlését. Másodlagosan kérte a Pp. 339.§ (2) bekezdés q) pontja és a tisztességtelen piaci magatartás és versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (továbbiakban: Tpv.) 83. § (4) bekezdése alapján a határozat megváltoztatását és a kiszabott 8.900.000 Ft bírság mérséklését. Álláspontja szerint az alperes tévesen állapította meg, hogy felperes fogyasztói csoportokkal kapcsolatos nyomtatott sajtóban megjelent reklámokkal, fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot folytatott. Nem vitatta az alperesi határozatban a korábbi joggyakorlatra történő hivatkozást, azonban előadta, hogy az alperes által hivatkozott ügyek és ítéletek nem III. rendű felperes tevékenységéhez kapcsolódtak, ebből következően erre hivatkozása az alperesnek nem lehet releváns. Hangsúlyozta, hogy a határozat meghozatalához kapcsolódó versenyfelügyeleti eljárásban alperes a fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmáról szóló 2008. évi XLVII. törvény (továbbiakban: Fttv.) rendelkezéseire alapozta döntését azonban ez a törvény a korábbi ítéleteket megelőző versenyfelügyeleti eljárások során még nem volt hatályos. Egyebekben pedig az ítéletekben foglalt kritériumoknak az alperes által vizsgált felperesi hirdetések megfeleltek. A fogyasztói kör kapcsán kifejtett alperesi határozatban írtak sem jogszerűek, lényegében minden fogyasztó bele tartozik a célzott fogyasztók körébe és minden fogyasztó nem lehet sérülékeny. A fogyasztói csoportokban résztvevő személyek ugyanis nagyon széles körből kerülnek ki, mind anyagi helyzetüket, mind képzettségüket, mind foglalkozásukat tekintve. A vizsgált reklámok a fogyasztó számára nem adtak hamis képet, nem tartalmaztak valótlan adatokat és azok nem voltak félrevezetőek. Nem jogszerű az alperesi határozat az okból sem, mert a felperes javára szolgáló körülményeket nem vette figyelembe, így nem vette figyelembe azt a tényt, hogy felperes honlapja nem volt jogsértő. Álláspontja szerint alperes alaptalanul értékelte súlyosító körülményként a reklámok mennyiségét azt, hogy azok jelentős példányszámú lapokban igen sok alkalommal jelentek meg. Az elkövetési mód kapcsán súlyosító körülményként vette figyelembe felperes esetében, hogy nagyfokú intenzitás áll fenn a jogsértő reklámok jelentős példányszámú, fogyasztók igen széles körét érintő lapokban igen sok alkalommal jelentek meg, amely nem értékelhető súlyosító körülményként. Felperes a tárgyi eljárással érintett esetekben megbízást adott I. rendű felperesnek és II. rendű felperesnek, hogy ügyfélszerzéssel kapcsolatos tevékenységet nyújtsanak, amelybe beletartozott a hirdetések megjelenítése. A megbízási szerződések tartalmazták, amennyiben a megbízottak marketing-kommunikációs eszközöket alkalmaznak, úgy kötelesek a hatályos irányadó szabályokat betartani. Ennek következtében III. r. felperes terhére az elkövetési mód nem értékelhető. Ugyancsak a konstrukcióból adódó tényeket nem lehet III. r. felperes terhére súlyosító körülményként is értékelni hiszen a fogyasztói csoportba való belépés egy hosszútávú jogviszonyt keletkeztetett, amelyet egy újabb súlyosító körülményként figyelembe venni, nem lehet jogszerű. Az alperesi állítások egy része szubjektív, a társadalmi értékítélet körében egyáltalán nem végzett vizsgálatot, ily módon kategorikus kijelentéseket erre vonatkozóan megalapozottan nem tehet. A Versenytanács nem határozta meg, hogy a vizsgált esetekben mi lenne az adott helyzetben elvárható magatartás és az sem, hogy mi felelne meg a társadalmi értékítéletnek. Mindkettő elvont fogalom ily módon elvárható lenne, hogy ezekben állást foglaljon. A Versenytanács nem megfelelően értékelte III. rendű felperes esetében a súlyosító és enyhítő körülményeket, a Versenytanács egy adott körülményt mind a négy eljárás alá vont társaságnál maximálisan értékelt súlyosító körülmények között, nem pedig a felelősségük arányában. A bírságok összegszerűsége tekintetében is ugyanez mondható el, különösen azzal kapcsolatban, hogy a Versenytanács minden társaságnál a legmagasabb kiszabható összeg közelében állapította meg a bírság összegét. Alperes a szakértői bizonyítás mellőzésével megsértette a Ket. 58.§ (1) bekezdését is, amely az ügy érdemi elbírálására

is kihatással volt tekintettel arra, hogy a reklámokban szereplő szavak és azok jelentése, összhatása a versenyfelügyeleti eljárás sarkalatos momentuma volt. A Versenytanács megtévesztő kereskedelmi gyakorlatot állapított meg az eljárás alá vontaknál azonban nem jelölte meg, hogy az Fttv. 6.§ (1) bekezdésében lévő taxatív felsorolás mely pontját sértette meg III. rendű felperes gyakorlata. A határozat nem tartalmazza a megfelelő indokolást, sok helyen jogszabály, konkrét rendelkezésre utalást is nélkülözi, amellyel megsértette az alperes a Ket. 72.§ (1) bekezdés e) pontjában írtakat is. Eljárási szabálysértést követett el a Versenytanács a nyitva álló számára a határozathozatal az előzetes álláspontra és egyéb eljárási cselekményekre nyitva álló határidőket túllépte, ügyintézési határidőt meghosszabbítása nélkül, ily módon megsértette a Ket. 1.§ (1), (4) bekezdéseit, 2.§ (1), (2), 4.§ (1) bekezdését és az 50.§ (1) bekezdésében írtakat. A Versenytanács előzetes álláspontjával kapcsolatosan is észrevételeket terjesztett elő, amelyben foglaltak nem objektívek ennek következtében az alperesi határozat megállapításai sem megalapozottak és objektívek, jogszabálysértőek. A keresetlevelében írtak fenntartása mellett a másodlagos kérelme alátámasztásaként a bírósághoz előterjesztette 2010. május 20-án kelt mérleg „A” és eredménykimutatás, költség „A” 2009. adóévre vonatkozó fénymásolt iratát. Álláspontja szerint ez az irat is igazolja, hogy felperes értékesítés, nettó árbevétele 88.855.000 Ft volt, ennek következtében a kiszabott bírság a törvényben előírt maximumot meghaladja ez okból is törvénytört a határozat.

IV. rendű felperes alperesen keresztül a bírósághoz 2010. július 20-án érkezett keresetlevelet nyújtott be. Keresetében kérte az alperes határozatának bírósági felülvizsgálatát, ennek során annak hatályon kívül helyezését az 5.000.000 Ft-os bírság törlését. Másodlagosan kérte a Pp. 339.§ (2) bekezdés q) pontja és a tisztességtelen piaci magatartás és versenykorlátozás tilalmáról szóló 1996. évi LVII. törvény (továbbiakban: Tpv.) 83.§ (4) bekezdése alapján a határozat megváltoztatását és a kiszabott 5.000.000 Ft-os bírság törlését. Hivatkozott arra, hogy már korábban alperes eljárása alatt is előadta, hogy IV. rendű felperes elsősorban hirdetés-szervezési tevékenységet lát el, amely a reklámtervek elkészítését a médiafelületek kedvezményes megvásárlását és a hirdetések gondozását magában foglalja. IV. rendű felperes tevékenységét két időszakra kell bontani. Az első időszak 2008. szeptember 1. és 2009. április 30-a közötti időszak amikor I. rendű felperessel kötött szerződés alapján végzett hirdetés-szervezési szolgáltatást, mely magában foglalta a reklámtervek elkészítését a médiafelületek kedvezményes megvásárlását és a hirdetések gondozását. Ebben az időszakban csak nyomtatott sajtótermékekben, illetve szórólapokon népszerűsítette IV. rendű felperes elsőrendű felperest. Kétféle hirdetést jelentettek meg ekkor arra figyelemmel, hogy I. rendű felperes jelezte, hogy a Gazdasági Versenyhivatal Versenytanácsa kifogásolta bizonyos tartalmi elemeit a hirdetésnek és elmarasztalta a társaságot. Ennek következtében 2009. február 9-től a kifogásolt elemeket lecserélték, új hirdetések jelentek meg, melyre vonatkozó adatokat már korábban szolgáltatották. A második időszak 2009. május 1-től kezdődött a vizsgálat megindításáig amikor is II. rendű felperessel kötött hirdetés-szervezési keretszerződés alapján végezte IV. rendű felperes a tevékenységét. IV. rendű felperes minden esetben a megbízó utasításai szerint járt el, minden esetben forma, alakmódosítás nélkül tette közzé a megbízó által átküldött hirdetési mintákat. A hirdetéseket minden esetben I. rendű felperestől, valamint II. rendű felperestől kapta IV. rendű felperes megjelenésre előkészítve, amit továbbított az újságoknak megjelentetésre. A kész anyagot visszakapta a cég az újságtól, melyet továbbított I. rendű felperesnek és II. rendű felperesnek végső jóváhagyás céljából. IV. rendű felperes csak a színeket, a grafikát határozta meg, valamint a megjelenés helyeit, (címloldal, belsőoldal, hátoldal), továbbá a megjelenések időbeliségét. A végső hirdetési formát csak a jóváhagyást követően jelentette meg. A hirdetések és a szórólapok mindig előre leadott szövegek alapján készültek, abban IV. rendű felperesnek nem volt beleszólása. Álláspontja szerint IV. rendű

felperes marasztalása esetén a Versenytanácsnak marasztalnia kellett volna a hirdetéseket megjelenítő újságokat is tekintettel arra, hogy mindkét esetben közvetítésről van szó, az újságok ugyanúgy konkrét megrendelést teljesítenek mint IV rendű felperes. Ennek elmaradása diszkrimináló tényezőként értékelhető. IV. rendű felperes a hirdetéseket közlétező újságok listájához képest jelentős kedvezményekre volt jogosult, amely kedvezményeket átengedte a II. rendű felperesnek, így a hirdetéseken haszna nem keletkezett, amelyet a Versenytanács a határozat meghozatalkor figyelmen kívül hagyott. I. rendű felperest 4.050.000 Ft + Áfa, II. rendű felperestől 6.559.800 Ft + Áfa bevétele keletkezett, III. rendű felperessel pedig nem állt kapcsolatban. Tévesen állapította meg alperes versenyfelügyeleti eljárása során hozott határozatában, hogy felperes fogyasztói csoportokkal kapcsolatos nyomtatott sajtóban megjelent reklámokkal fogyasztókkal szembeni tisztességtelen kereskedelmi gyakorlatot folytatott volna. Alperes többször is hangsúlyozta, hogy a fogyasztó a reklám alapján arra a következtetésre juthat, hogy a kívánt pénzüsszeghez azonnal hozzájuthat, azonban ennek indokát egy alkalommal sem adta, nem közölte, hogy miből jutott erre a megállapításra. IV. rendű felperes álláspontja szerint nem juthat erre a következtetésre a fogyasztó, erre utaló kifejezést a reklám nem tartalmaz, ilyen kitételeket erre utaló szavakat a hirdetések nem tartalmaztak, ugyanakkor az alperes határozatának 46. pontjában kifejtette álláspontját, hogy I. rendű felperes felelősségét nem szünteti meg, hogy IV. rendű felperessel kötött szerződésének 2.4. pontja azonban ennek ellenére mindkét társaságot ugyanazért marasztalta, nem telepíti a felelősséget ami mindkét társasággal szemben méltánytalan. Ugyanakkor a közzétett hirdetésekben kiemelésre került, hogy „társaságunk pénzügyi szolgáltatást nem végez, hitelt nem nyújt, tevékenysége kizárólag fogyasztói csoport szervezésére irányul”, amelyet nem helytállóan értékelt alperes. Nem megfelelően értékelt a Versenytanács a súlyosító és enyhítő körülményeket mind a négy eljárás alá vont társaságnál maximálisan értékelt a súlyosító körülmények között nem pedig felelősségük arányában. Négy társaság került bevonásra a vizsgálatba, egyazon tevékenységről volt szó, egyazon reklámozási időszakról és reklámozási folyamatról. Ennek ellenére a bírság összegét úgy állapította meg az alperes, hogy mind a négy társaság külön-külön egymástól függetlenül jogsértő kereskedelmi kommunikációt folytatott volna, ezzel megsértette a Tpv. 78.§ (3) bekezdését. Megsértette a Ket. 58.§ (1) bekezdését is mivel szakértői bizonyítást nem folytatott le akkor amikor a megállapításait jogszerűen akkor tehetné volna csak meg, ha ezt egy szakértelemmel rendelkező szakértő megállapítására alapozza. Tekintettel arra, hogy a reklámokban szereplő szavak és azok összehatása a Versenyfelügyeleti eljárás fő momentuma volt. Megtévesztő kereskedelmi gyakorlatot állapított meg az eljárás alá vontaknál a Versenytanács, azonban nem jelölte meg, hogy az Fttv. 6.§ (1) bekezdésében írt taxatív felsorolás mely pontját sértette felperes gyakorlata és a határozata az indokolási kötelezettségének sem tett eleget, ezzel megsértette a Ket. 72.§ (1) bekezdés e) pontjában foglaltakat. Az eljárása alatt az eljárási határidők és eljárási szabályok sem kerültek betartásra, és keresetlevelében az előzetes állásponthez kapcsolódóan is kifejtette észrevételeit. Kiemelte, hogy a Versenytanács semmivel sem indokolta, hogy mi alapján gondolja, hogy a reklám egésze alapján a fogyasztó arról kapott tájékoztatást, hogy azonnal hozzájut a pénzüsszeghez, a megtévesztő jelleget sem igazolta, hogy a reklám a fogyasztót olyan üzleti döntés meghozatalára készítette volna, amelyeket egyébként nem hozott volna meg. A IV. rendű felperes minden esetben megbízói utasítása szerint járt el, minden esetben forma és alakmódosítás nélkül tette közzé a megbízók által átküldött hirdetés mintát, amelynek következtében a terhére kiszabott bírság nem megalapozott.

Alperes ellenkérelmében a keresetek elutasítását kérte és perköltséget igényelt. Álláspontja szerint a határozatban írtak, mind a tényállás, mind a jogszabályi hivatkozás tekintetében jogszerű és megalapozott. Ennek következtében az I. rendű felperes esetében a 2008. szeptember 1. és 2009.

június 1. közötti időszakban elkövetett jogsértéshez tartozóan a megállapított tényállásra figyelemmel kiszabott bírság összecszerűségében is jogszerű. II. rendű, III. rendű és IV. rendű felperesek esetében is a megállapított tényálláshoz kapcsolódóan helytállóan került az megállapításra, hogy az Fttv-t megsértették a vizsgált hirdetésekkel, ennek következtében a kiszabott bírság mind jogalapjában, mind összecszerűségében megalapozott. III. rendű felperes esetében pedig a bírság összegének megállapítása jogszerűen történt mivel az alpereshez III. rendű felperes által szolgáltatott adatok alapján került a nettó árbevétel megállapításra, ily módon a Pp. 339/A.§-a alapján a III. rendű felperes adatszolgáltatása következtében az alperes által ismert tények alapján jogszerű volt és a törvényi maximumot nem haladta meg a kiszabott bírság. Egyebekben pedig a III. rendű felperes által bíróságnak bemutatott irat maga is tartalmazza, hogy az abban foglalt adatok könyvvizsgálattal nem kerültek alátámasztásra, ily módon minősülnek olyan hiteles dokumentumnak, amely a benne foglalt gazdasági adatokat kétséget kizáróan igazolják. Álláspontja szerint eljárása során a szakértői bizonyítás mellőzésével jogsértést nem követett el, az Fttv. 6.§ (1) bekezdésének valamely pontja megjelölésének hiánya sem teszi törvénytörővé az alperesi határozatot mivel az Fttv. 3.§ (1) bekezdésében írt tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat megsértését állapította meg az alperes. A perbeli határozat meghozatalakor a melléletek alkalmazására nem került sor ezért nem is kellett az alperesi határozatnak ezt megjelölnie. A felperesek eljárási kifogásai alaptalanok, elegendő idő állt rendelkezésükre, hogy előterjessék a Versenytanács előzetes álláspontjára adott észrevételeiket, amelyeket meg is tettek. Alperes az ügyintézési határidőt sem lépte túl és hivatkozott arra, hogy ha az ügyintézési határidő túllépésére is került volna sor annak ha az ügy érdemére kihatása van csak akkor lehetne jogkövetkezménye. Önmagában az eljárás elhúzódása nem alapozza meg a határozat hatályon kívül helyezését. Az alperesi eljárás során tehát mind az anyagi, mind az eljárási szabályok teljes körűen betartásra kerültek, a határozat megalapozott és törvényes, ezért a felperesi kereseti kérelmek elutasítását kérte és perköltséget igényelt. A feltárt tényállás alapján a jogsértés mind a négy felperes esetében jogszerűen került megállapításra az felperesek esetében külön-külön, a határozatban megállapításakor indokolásra került, ily módon a Ket. 72.§ (1) bekezdés e) pontjában írt indokolási kötelezettségének is maradéktalanul eleget tett.

Felperesek kereseti nem alaposak.

A fenti tényállást a bíróság peres felek keresetlevelei, III. rendű felperes nyilatkozatai a versenyügyben lefolytatott eljárásban beszerzett és a bírósághoz becsatolt iratok, valamint a felek által csatolt iratok alapján állapította meg.

A közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (továbbiakban: Ket.) 109.§ (1) bekezdése alapján az ügyfél, illetve a kifejezetten rá vonatkozó rendelkezés tekintetében az eljárás egyéb résztvevője a hatóság jogerős határozatának felülvizsgálatát a határozat közzétételétől számított 30 napon belül jogszabálysértésre hivatkozással kérheti a közigazgatási ügyekben eljáró illetékes bíróságtól a határozatot hozó hatóság elleni kereset indításával.

Az alperesi határozat meghozatalakor hatályos a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (továbbiakban: Ket.) rendelkezéseit kell alkalmazni azzal, hogy a versenyügyben hozott határozat felülvizsgálata során a Tpv. rendelkezései is irányadóak. A Tpv. 83.§-ában írtak szerint az alperes határozatával szemben a

közigazgatási határozatok felülvizsgálata iránt eljárást lehet kezdeményezni keresetlevéllel.

A bíróság a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (továbbiakban: Pp.) 339/A. §-a alapján a közigazgatási határozatot jogszabály eltérő rendelkezése hiányában a meghozatalakor hatályban volt jogszabályok és fennálló tények alapján vizsgálja felül.

A következetes bírói gyakorlat szerint az ügyfél, illetőleg a törvényes érdekeiben sérelmet szenvedett fél jogszabálysértésre hivatkozva kérheti az közigazgatási ügy érdemében hozott határozat bírósági felülvizsgálatát. Keresetében a fél anyagi és eljárási jogszabálysértésre hivatkozhat és arra, hogy a határozat meghozatalakor az alkalmazott jogszabályt tévesen értelmezték. Eljárási jogszabálysértés miatt csak akkor van helye a határozat hatályon kívül helyezésének, ha az eljárási jogszabálysértés jelentős, a döntés érdemére is kihat, és a bírósági eljárásban nem orvosolható.

Pp 339/B. § szerint mérlegelési jogkörben hozott határozat akkor tekintendő jogszerűnek, ha a közigazgatási szerv a tényállást kellő mértékben feltárta, az eljárási szabályokat betartotta, a mérlegelési szempontjai megállapíthatóak és a határozat indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége kitűnik.

Felperesek az eljárási határidő túllépéséhez kapcsolódóan nem hivatkoztak és nem igazolták, hogy az az ügy érdemi eldöntésére is kihatással lett volna, ezért elsődlegesen erre irányuló kifogásukat a bíróság ez okból utasította el. Ugyanakkor az Fttv. 27.§ (1) bekezdése alapján jelen eljárásban is alkalmazandó volt a Tpv. 63.§ (5) bekezdésének a) pontjában írtak, amely szerint az ügyintézési határidő számításánál a közigazgatási hatósági eljárás általános szabályairól szóló törvényben foglaltakon túl nem kell figyelembe venni a jogutód eljárásba vonásáig, illetve az eljárásba való önkéntes belépéséig, valamint megfelelő ügyfél eljárásba vonásáig, illetve a kérelemnek megfelelő ügyfélre való kiterjesztéséig eltelt időt és a Ket. 33.§ (3) bekezdés c) pontját, amely szerint az ügyintézési határidőbe nem számít bele a hiánypótlásra, illetve tényállás tisztázásához szükséges adatok közlésére irányuló felhívástól az annak teljesítéséig terjedő időszak. Ennek következtében önmagában az, hogy az eljárás elhúzódott még jogsértést nem eredményezett és a jelen esetben az alperes az eljárására rendelkezésre álló határidőt sem lépte túl. A III. rendű felperes ügyfélként történő bevonására 2009. október 22-én került sor, IV. rendű felperesére pedig 2009. december 14-én. Az eljárási határidőbe ily módon nem számít bele az sem, hogy IV. rendű felperes a Vj-111-057/2009 számú adatkérését 2009. december 28-án átvette és az adatszolgáltatást 2010. január 11-én tette meg. A későbbi mind a négy felperes részére megküldött adatkérés esetében pedig a II. rendű felperes 2010. március 17-én (négy felperes közül elsőként) átvette az adatszolgáltatásra felhívást, ugyanakkor mind a négy felperes 2010. április 13-án és 14-én teljesítette, ennek következtében ez az időszak sem számít bele az alperesi ügyintézési határidőbe. Az alperes a törvényben előírt határidőben történő eljárási cselekmények határozat hozatalra a becsatolt iratanyagok alapján folyamatosan figyelemmel volt. Ennek eredményeként a Vj-111-082/2009. számú végzésével az elintézési határidőt meghosszabbította, amely végzést felperesek 2010. március 22-én és 25-én átvették. Másrészt az elintézési határidőre vonatkozó VJ-111-098/2009. számú végzést is felperesek 2010. május 13-án átvették. Ennek következtében az alperes a peres eljárásban becsatolt iratok és az ellenkérelmében is hivatkozott végzésekkel a hiánypótló felhívásokkal, azok kézbesítését igazoló tértivevényekkel igazolta, hogy határidő túllépése nem történt meg. Annak észlelésekor, hogy a törvényben előírt határidőt esetleg nem tudja tartani,

végzéssel a határidő hosszabbításról törvényes lehetőségeknek megfelelően intézkedett. Ennek következtében az eljárási határidő betartásra került az alperesi eljárásban, így ezzel ellentétes kereseti kérelmeknek a bíróság nem adott helyt. Ugyanakkor az alperes eljárása során a Versenytanács tárgyalásán felperesek kifogásolták, hogy az elfogultsággal kapcsolatos beadványuk elintézése tudomásuk szerint nem történt meg, amely tekintetében az alperesi döntés meghozatalát megelőzően a Versenytanács Elnökének a két eljáró Versenytanács tagnak az ügyintézéséből a kizárásukat megtagadó végzések 2010. május 21-én postázásra kerültek, ennek következtében a végzések meghozatalát követően 2010. május 25-én hozta meg érdemi döntését, határozatát a Versenytanács, ily módon az elfogultsággal kapcsolatos beadványok elintézését követően. Egyebekben pedig az eljárás alá vontakat a tárgyaláson tájékoztatták a határozat meghozatalát megelőzően ezen végzések tartalmáról. Felperesek vitatták még, hogy az ügyfélegyenlőség nem volt számukra biztosított mivel 2009. szeptember 7-én indult eljárásban május 3. napján vették át az előzetes álláspontot, amelyre álláspontjuk előterjesztésére május 17-ig kaptak határidőt. A bíróság megállapította, hogy mind a négy felperes a versenytárs előzetes álláspontjára észrevételt tett, érdemben azokat a Versenytanács döntésének meghozatala során figyelembe vette, ily módon olyan alapvető joguk felpereseknek nem sérült, amely az eljárás során a felperesi érdekek megóvásához szükséges lett volna, ily módon ez okból sem követett el jogsértés az alperes.

A Ket. 58.§-a szerint a perbeli esetben osztotta a bíróság felpereseknek azt az álláspontját, hogy a reklámokban szereplő szavak és azok összehatása a versenyfelügyeleti eljárásban meghatározó volt és ezek értékelésére kellett, hogy alapuljon az alperesi döntés. Ugyanakkor a felperesek szakértő kirendelésére irányuló indítványa annak megállapítására irányult, hogy melyik szó, kifejezés mit jelent és félre lehet-e érteni, illetve az megtévesztő-e. A szakértő kirendelése különös szakértelemmel bíró közreműködő igénybevétele feltételezi annak szükségességét, amely körében az alperesnek kell a döntését meghoznia, hogy a feltárt adatokra, tényekre figyelemmel van-e valami olyan kérdés, amelyben az alperesi hatóság szakértelemmel nem rendelkezik. E körben vannak speciális szakterületek, amelyek esetében a szakértő kirendelése az eljárásokban nem mellőzhető és vannak olyan területek amelyeknél az adott, feltárt tényállás kell, hogy meghatározza, hogy szakértő igénybevétele szükség van-e. A hirdetésekben használt szavak általános jelentése, azok az olvasó a célzott csoport általi értelmezése nem igényelt olyan különleges szakértelmet, hogy nyelvész szakértő kirendelését indokolta volna. A perbeli esetben a bíróság megállapította, hogy alperes helytállóan értékelte a hirdetés szövegét, a vizsgálat tárgyát, az eljárás során bemutatott reklámokat akként, hogy szakértői bizonyításra nem volt szükség. A hirdetésben megjelenő szavak általánosan használt szavak nem tartoznak speciális területhez, a fogyasztói csoportok felé irányultak ennél is inkább általánosságban a mindennapi gyakorlatban is használt szavakra terjedt ki, ily módon ezen szavak használata során a hirdetések hatása elsősorban jog és nem szakkérdés volt. Mindezek alapján a szakértői bizonyítás mellőzése során is az alperesi eljárás jogszerű volt.

A Ket. 72.§ (1) bekezdés e) pontja szerint a határozatnak tartalmaznia kell az indokolásában a megállapított tényállást és az annak alapjául elfogadott bizonyítékokat az ügyfél által felajánlott, de mellőzött bizonyítást és mellőzés indokait, a mérlegelési méltányossági jogkörben hozott határozat esetén a mérlegelésben a méltányossági jogkör gyakorlásában szerepet játszó szempontokat és tényeket, a szakhatósági állásfoglalás indokolását az eljárás során alkalmazott lefoglalás indokait, azokat a jogszabályhelyeket, amelyek alapján a hatóság a határozatot hozta, a hatóság hatáskörét és illetékességét megállapító jogszabályra történő utalást. Ezen kívül még a fejrész, rendelkező rész és a határozat lezárására vonatkozóan is tartalmaz a 72.§ (1) bekezdése szabályokat. A bíróság megállapította, hogy az alperes határozata a Ket. 72.§ (1) bekezdés e) pontjában írtaknak teljes

körüen megfelelt. Tartalmazta az indokolásban a releváns megállapított tényállást részletesen a vizsgált reklámokat, honlapokat. Az eljárás menetében felmerült újabb előterjesztett bizonyítékokat, a mérlegelés során a döntéshozatalban értékelt adatokat, tényeket és a jogszabályhelyeket. Az, hogy az alperesi határozat szerkezetében az alkalmazott jogszabályokat egy külön VI. Jogi Háttér címszó alatt írt részben sorolja fel és azokat önállóan is szövegkörnyezetében, rendszerint teljes szövegében a határozat részeként rögzíti az alperesi határozatok szerkezetében egy olyan struktúrát teremt, amely a Versenytanács döntését megelőzően tartalmazza azokat a jogszabályhelyeket, amelyekre alapította a Versenytanács az adott eljárásban a döntését. A bíróság álláspontja szerint ez lehetőséget ad arra, hogy az alperesi határozat könnyen áttekinthető legyen és az alperesi döntés az egyébként nehezen megítélhető jogterületen könnyen átlátható legyen és a jogszabályokban előírtak a jogalkalmazói tevékenységtől annak jogalkalmazói döntéshozatala során történő figyelembevételétől elkülönülten megismerhetővé váljon a határozatot olvasó számára. A határozat VIII. pontjában Egyéb kérdések címszó alatt az alperes az eljárás során felmerült az ügy eldöntéséhez, a jogsértés megítéléséhez közvetlenül nem kapcsolódó kérdésekben fejtette ki álláspontját, így a szakértői kirendelésre irányuló indítvány kapcsán azt, hogy II. rendű felperes az általa indítványozott és kívánatosnak tartott kutatást a szakértői indítvány ellenére is lefolytathatta volna ebben akadályozva nem volt, amely megállapítás az ügy érdemi eldöntéséhez közvetlenül nem szükséges, mégis a határozatnak olyan indokolási részét képezi, amikor is minden előterjesztett beadványban foglaltakra, amely ugyan szorososan a döntéshez nem kapcsolódik de az alperesi álláspontot a határozat részeként indokolja. Ezeket az egyéb kérdések címszó alatt tárgyaltak, ezzel tették teljes körűvé az alperesi indokolási kötelezettség teljesítést.

Mindezek alapján a bíróság megállapította, hogy a felperesek keresetlevelében írt körben az alperesi eljárás jogszerű volt, az maradéktalanul megfelelt a Ket. előírásainak is. Olyan eljárási jogsértés nem történt, amely az érdemi döntésre kihatással lett volna, illetve az alperesi határozat hatályon kívül helyezését eredményező eljárási jogsértés nem történt.

Az alperes határozatában felsorolta azokat a bírósági joggyakorlat során született ítéleteket, amelyek alapján kiemelte, hogy a jogi szabályozás azt a kötelezettséget rója a vállalkozásokra, hogy tevékenységük során a szolgáltatásuk kereskedelmi, kommunikációkor pontos és valós képet adjanak a szolgáltatásról. A jogilag tilalmazott a kereskedelmi kommunikáció esetében az, hogy akár a termék egésze, akár lényeges tulajdonsága kapcsán olyan képet nyújtson, amely a fogyasztó felé hamis képet nyújt, illetve amely a fogyasztót megtévesztheti. A tárgyi vizsgálathoz tartozóan a korábbi bírósági ítéletek - helytállóan hivatkozott arra alperes - a fogyasztói csoportok kapcsán lényeges körülménynek minősítették azt, hogy az adott szolgáltatás nyújtására belső hitelezéssel kerül sor a fogyasztói csoportok esetében és fennáll a szerencse elem, valamint az a körülmény, hogy a fogyasztó nem a szerződésalkötéskor, hanem később akár évek múltán juthat a vásárlási joghoz és ezáltal a megszerezni kívánt dologhoz. Ezek az adatok olyan lényeges elemek, amelyekről a tájékoztatási kötelezettsége a szolgáltatást nyújtónak minden esetben fennáll. Ennek következtében a fogyasztói csoportokkal kapcsolatos reklámoknak a sajátos vásárlási társulás lényeges elemeire, sajátosságaira ki kell terjednie és emellett még a konstrukció egyediségére is. Ugyanakkor a vizsgálata során elsődlegesen az érintett fogyasztói kört kellett alperesnek meghatároznia, amely a kommunikációs eszközökkel megcélzott és elért fogyasztók tekintetében kellett megállapítania. E körben a bíróság megállapította, hogy egy széles fogyasztói kört célzott meg a kommunikációs eszközökkel a bemutatott reklám. A széles fogyasztói kör számára egy pénzügyi megoldást kínált, azonban elsődlegesen egy olyan fogyasztói kör határozható meg a kommunikációs eszközök által megcélzottak körében, amelyeket külön hangsúlyosan is

megneveztek, akik a hitelintézetek banki szolgáltatásából nem részesülnek, abból kirekesztettek (bárlistasok, nyugdíjasok stb.). Ezek a fogyasztók az átlagosnál - helyálló alperes megállapítása, hogy - jóval kiszolgáltatottabb helyzetben vannak hiszen az átlagfogyasztó különböző hitelkonstrukciók közül több banki szolgáltatás összehasonlításával választhat a piacon, míg ez a megcélzott fogyasztói kör ezekből kirekesztett, többnyire nem jutnak hitelhez vagy az átlagfogyasztóhoz képest nehezebben. Ennek következtében elvárható körülmény a teljes körű a szolgáltatás értelmezéséhez elengedhetetlen adatok közlése. Tény, hogy a vizsgált kereskedelmi gyakorlat megítélése során az olyan fogyasztó magatartását kell alapul venni aki ésszerűen tájékozottan az adott helyzetben általában elvárható figyelmességgel és körültekintéssel jár el. Ugyanakkor az elsődlegesen érintett fogyasztói kör számára a torzított tájékoztatás nem lehet jogszerű. Az alperes vizsgálta a felperesek tevékenysége során kiadott szórólapokat, internetes honlapokat, amelyek esetében megállapította, hogy a szolgáltatás valódi tartalmának lényeges elmeiről tájékoztatásokat adnak, a fogyasztói csoportok működésének egyes sajátosságait pontosan közlik, így ezek jogsértő jellegét nem is állapította meg az alperes. Ugyanakkor a nyomtatott sajtóban közzétett reklámok esetében ez a törvényi szabályozásnak teljes körű megfelelés nem volt megállapítható. Helyállóan hivatkoztak arra felperesek, hogy a reklám mindig egy rész, egy momentum kiemelésére a figyelem felkeltést, a szolgáltatás igénybevételére felhívás jellege miatt soha nem lehet teljes körű tájékoztatást adó információ átadásként értékelni, illetve azzal szemben ilyen követelmények nem állhatnak. Ugyanakkor a fogyasztók megfelelő tájékoztatásának kiemelkedő szerepe van, mert az a fogyasztói magatartást jelentősen befolyásoló tényező.

Az Fttv. 3.§-ának (1) bekezdése szerint tilos a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat és a (3) bekezdés alapján a (2) bekezdés értelmében tisztességtelen különösen az a kereskedelmi gyakorlat, amely megtévesztő (6.§ és 7.§ vagy agresszív). Az Fttv. 6.§ (1) bekezdése értelmében pedig megtévesztő az a kereskedelmi gyakorlat, amely valótlan információt tartalmaz vagy valós tényre figyelemmel megjelenésének valamennyi körülményére olyan módon jelenít meg, hogy megtéveszti vagy alkalmas arra, hogy megtévesztesse a fogyasztót. A 6.§ (1) bekezdésében felsorolt egy vagy több tényező tekintetében azonban az Fttv. 6.§ (1) bekezdése a megtévesztő kereskedelmi gyakorlatra tartalmaz taxatív felsorolást, míg a perbeli esetben felperesek tevékenysége jogsértő jellegét a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat folytatásának tilalmába ütköző jogsértést állapított meg az alperesi hatóság. Az, hogy a határozatával az Fttv. 6.§ (1) bekezdése a jogi háttér ismertetése körében felsorolásra került még nem jelenti azt, hogy az Fttv. 6.§ (1) bekezdésének sérelme került volna megállapításra. A Versenytanács döntését tartalmazó indokolás a Versenytanács döntése címszó alatt a határozat indokolása a Versenytanács döntése körében tartalmazza is, hogy az eljárás alá vontak kereskedelmi gyakorlatukkal megsértették az Fttv. 3.§ (1) bekezdését. Ennek következtében az Fttv. 6.§ (1) bekezdésében írt taxatív felsorolás vizsgálata a bírósági eljárásban a perbeli vizsgált magatartások körében nem volt szükséges. A bírósági eljárás kereteit az alperesi határozat és a kereseti kérelemben foglaltak határozzák meg, ily módon miután az alperesi határozat az Fttv. 6.§-ának sérelmét nem állapította meg, ezért az erre vonatkozó jogi okfejtésük felpereseknek nem volt helyálló.

A fogyasztók részére kínált hitelösszeg mértékben a reklámokban írt futamidőre, havi törlesztő részletre utaló szövegrészek elolvasásakor a fogyasztóval a reklám összehatásaképpen olyan képzet keletkezhetett, hogy a reklámozott szolgáltatás igénybevétele esetén ténylegesen egy hitelösszeghez azonnal hozzájuthat, amelyet majd havi törlesztő részlettel egyenlíthet ki. Helyállóan állapította meg az alperes a vizsgált és jogsértőnek talált reklámok esetében, hogy nem tartalmaz olyan lényeges elemre vonatkozó megfelelő tájékoztatás, hogy ehhez a lényegében hitelként fel kívánni

vett összeghez szerencseelemen keresztül juthat, és akár folyamatos előtörlesztés teljesítése mellett az utolsó részlet befizetésével egyidejűleg egy adott fogyasztó számára folyamatosan kedvezőtlen sorsolás esetén. Ily módon nem hitelintézeti konstrukcióról van szó, hanem egy fajta belső hitelezésről amikor is a tagok befizetései szolgálnak a kifizetésekhez forrásul, ily módon a csoportba történő belépés automatikusan nem eredményezi a kívánt összeghez jutását azonnal. Önmagában az, hogy fogyasztói csoportra utalnak még nem elégséges a megfelelő tájékoztatáshoz. A perbeli eljárásban vizsgált nyomtatott sajtóban megjelent reklámok nem feleltek meg a reklámokhoz kapcsolódó tájékoztatási kötelezettségnek. Ily módon azok jogsértőek voltak a Fttv. 3.§-ba ütköztek. Nem a szolgáltatások, a későbbi szerződéskötés körében tett tájékoztatást tartotta jogsértőnek alperes, ennek következtében az, hogy a későbbiekben további tájékoztatást kapnak az ügyfelek és a későbbi tevékenysége a reklámot követő szolgáltatás nyújtása már a Tpvt-nek és az Fttv-nek megfelelt felperesek esetében az adott reklámok jogsértését nem menti ki. Azok apró betűvel való feltüntetésére, hogy „társaságunk pénzügyi szolgáltatást nem végez, hitelt nem nyújt, tevékenysége kizárólag fogyasztói csoport szervezésére irányul” az alkalmazott reklámot nem fosztotta meg a jogsértő jellegétől, mint ahogy a 2009. február 10-től alkalmazott reklámban a „fogyasztói csoport” kitétel szerepeltetése, miután ez a reklám főolvasási irányához képest 90 fokkal elfordítva szerepelt nem volt alkalmas a jogsértő jelleg kimentésére. Hivatkoztak arra felperesek, hogy a fogyasztói csoportokba lépők elállási joggal is rendelkeztek, valamint lerövidült az elállási határidő, ha a fogyasztó soron következő közgyűlésére vonatkozóan előtörlesztést vállalt, illetve későbbiekben személyes kapcsolat keretében a szerződéskötéskor vagy azt megelőzően a szolgáltatásról telefonos vagy személyes megbeszélés alapján is pontos tájékoztatást kaphattak a fogyasztók, még a reklám jogsértését ugyancsak nem menthetik ki. Felperesek hivatkoztak arra, hogy a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletének eljárásai során ezen fogyasztói csoportokhoz tartozó jogsértéseket a PSZÁF nem tárt fel, ugyanakkor helytállóan hivatkozott arra alperes, hogy a Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyelete nem azonos szempontok alapján vizsgálja az adott szolgáltatási tevékenységet. Pénzügyi Szervezetek Állami Felügyeletének elsődleges feladata a pénzügyi tevékenység vizsgálata, míg ezen tevékenység vizsgálatára alperesnek hatásköre sincs, ily módon az, hogy a PSZÁF a saját vizsgálati területén esetlegesen jogsértést nem tárt fel még nem jelenti azt, hogy ne ütközött volna az adott szolgáltatás soráni tevékenység az Fttv-be. Ennek következtében felpereseknek ezen PSZÁF eljárásokra való hivatkozása a jogsértést nem mentik ki.

I. és II. rendű felperesek hivatkoztak arra, hogy a IV. rendű felperessel kötött hirdetés-szervezési szolgáltatásra vonatkozó keretszerződés értelmében, amely szerint a szolgáltató (IV. rendű felperes) kijelenti, hogy amennyiben tevékenységével megszegi az 1991. évi LVIII. törvény általános reklámtilalmakról és reklámkorlátozásokról szóló rendelkezéseit, illetve az 1996. évi LVII. törvény fogyasztói döntések tisztességtelen befolyásolásának tilalmára vonatkozó rendelkezéseit és ezen tevékenységével kapcsolatban felmerül mindennemű hátrányos következményekért helytállni tartozik mind a megbízóval, mind az eljáró hatóságokkal szemben, ily módon I. és II. rendű felperes felelőssége a vizsgált és jogsértőnek megállapított, megjelentetett reklámokért nem áll fenn. I. és II. rendű felperes felelőssége nem szerződésen alapul, hanem a gazdasági reklámtevékenységről szóló 1997. évi LVIII. törvény és a Tpvt. rendelkezésein. Ennek következtében jogszabályi felhatalmazás hiányában az I. és II. rendű felperesnél fennálló felelősséget áttelepíteni jogszerűen nem lehet. A közöttük létrejött szerződésbe foglalt kikötés nem mentesíti a megjelentetett reklámért való felelősség alól I. és II. rendű felpereseket. A bíróság álláspontja szerint egy jogszabályon alapuló felelősség nem hárítható át senkire jogszabályi felhatalmazás hiányában szerződéses kikötéssel. Ennek következtében az I., II. és IV. rendű felperesek között megkötött szerződés I. és II. rendű felperes felelősségét nem szüntette meg a perbeli vizsgált reklámokhoz tartozóan. Ugyanakkor IV.

rendű felperes közvetlen gazdasági érdeke is kimutatható a reklámozott szolgáltatásokhoz kapcsolódóan többek között az okból is, hogy a vizsgálattal érintett időszak végéig közvetlenül százalékban meghatározva részesült a fogyasztókkal megkötött szerződésekből származó bevételből, ily módon közvetlenül érdekében állt a kereskedelmi gyakorlattal érintett áruk értékesítésének, eladásának ösztönzése. Az Fttv. 9.§ (1) bekezdése szerint a tisztességtelen kereskedelmi gyakorlat tilalmának megsértéséért felel az a vállalkozás, amelynek a kereskedelmi gyakorlattal érintett áru értékesítése, eladásának ösztönzése közvetlenül érdekében áll. A (2) bekezdés alapján az első bekezdés szerinti vállalkozás felel akkor is, ha a kereskedelmi gyakorlatot szerződés alapján más személy valósítja meg a vállalkozás érdekében vagy javára. A (3) bekezdés szerint a (2) bekezdéstől eltérően a kereskedelmi kommunikáció megjelenítési módjával összefüggő okból eredő jogsértésért az is felel aki a kereskedelmi kommunikációt az arra alkalmas eszköz segítségével megismerhetővé teszi, valamint aki önálló gazdasági tevékenysége körében a kereskedelmi kommunikációt megalkotja vagy azzal összefüggésben egyéb szolgáltatást nyújt, kivéve ha a jogsértés az (1) bekezdés szerinti vállalkozás utasításának végrehajtásából ered. Az ilyen jogsértő kereskedelmi gyakorlattal okozott kárért e személyek az (1) bekezdés szerinti vállalkozással egyetemlegesen felelnek. Helytállóan állapította meg tehát az alperes, hogy az Fttv. 9.§ (1) bekezdése alapján felperesek felelőssége fennállt, hiszen közvetlenül érdekeltek voltak a kereskedelmi gyakorlattal érintett áru értékesítése, eladásának ösztönzésében. Ennek következtében egyik felperes sem mentesülhet a jogsértő kereskedelmi gyakorlatból eredő felelősség alól.

A bíróság a polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (továbbiakban: Pp.) 339/A. §-a alapján a közigazgatási határozatot jogszabály eltérő rendelkezése hiányában a meghozatalakor hatályban volt jogszabályok és fennálló tények alapján vizsgálja felül.

A Tpv. 77.§ (1) bekezdés d) pontja alapján az eljáró Versenytanács határozatban megállapítja a magatartás törvénybe ütközését, és az eljáró Versenytanácsa Tpv. 78.§ (1) bekezdése értelmében bírságot szabhat ki azzal szemben aki a Tpv., illetve az Fttv. rendelkezéseit megsérti. A bírság összege legfeljebb a vállalkozás, illetve annak határozatban azonosított vállalkozáscsoportnak a jogsértést megállapító határozat meghozatalát megelőző üzletévben elért nettó árbevételének 10%-a lehet, amelynek a bírsággal sújtott vállalkozás a tagja. A (2) bekezdés szerint ha az (1) bekezdés szerinti vállalkozásoknak, illetve vállalkozáscsoportnak a jogsértést megállapító határozat meghozatalát megelőző üzleti évben elért nettó árbevételéről nem áll rendelkezésre hitelesnek tekinthető információ, a bírság maximumának meghatározásakor az utolsó hitelesen lezárt üzleti év árbevétele az irányadó. A (3) bekezdés szerint a bírság összegét az eset összes körülményeire így különösen a jogsérelem súlyára a jogsértő állapot időtartamára, a jogsértéssel elért előnyre, a jogsértő felek piaci helyzetére, a magatartás felróhatóságára, az eljárást segítő együttműködő magatartására, a törvénybe ütköző magatartás ismételt tanúsítására tekintettel kell meghatározni a jogsérelem súlyát különösen a gazdasági verseny veszélyeztetettségének foka, a fogyasztók, üzletfelek érdekei sérelmének köre, kiterjedtsége alapozhatja meg. III. rendű felperes a peres eljárásban csatolta két iratát, amelyek mindkettő 2010. május 20-i keltezésű, tehát az alperesi határozat meghozatalát megelőzően 5 nappal került keltezésre. Azonban ezek az adatok hiteles adatnak nem tekinthetők, az iratok is tartalmazzák, hogy a közzétett adatok könyvvizsgálattal nincsenek alátámasztva és a peres eljárás alatt becsatolt eredménykimutatás és mérleg „A” egy-egy lap került becsatolásra, amely nem III. rendű felperes teljes pénzügyi gazdálkodásáról mutat összképet és nem tekinthető olyan iratnak sem, amely kétséget kizáróan hitelt érdemlően igazolná, hogy 2009-ben III. rendű felperesnek mennyi volt az értékesítésből származó nettó árbevétele. Ugyanakkor alperesnek a határozat meghozatala során a rendelkezésre álló adatokat és tényeket

kellett figyelembe venni. Az alperesnek a határozatát a rendelkezésére álló adatok alapján kellett meghoznia, az alperesi felhívásra III. rendű felperes 2009. évre vonatkozó gazdálkodási adatait 2010. április 13-án kelt III. rendű felperesi céges papíron küldte meg a Versenytanácsnak, amelyben 2010. március 10-én kelt versenytanácsi felhívásra hivatkozással közölte, hogy 2009. évi nettó árbevétele III. rendű felperesnek 89.096.000 Ft. Az alperes ezen adatszolgáltatást elfogadta, hiszen a 2009. december 31-ével záródott adóévre vonatkozó információk ugyan a bevallás és mérlegkészítési határidő még 2009. adóévre nem telt le, de 2010. április 13-án már III. rendű felperes rendelkezésére állhattak ezek az adatok. A bíróságnak az alperesi határozat jogszerűségének felülvizsgálata során azt kell megvizsgálnia, hogy a Pp. 339/A. §-a alapján a fennállt tények alapján került-e a határozati döntés meghozatalra. E körben a bíróság megállapította, hogy alperes hitelt érdemlő adatok alapján állapította meg III. rendű felperes nettó árbevételét az eljárása során, felperes a peres eljárásban becsatolt iratával ezen adatközlést az adatközlésben írt gazdálkodási adatokkal szembeni állítását hitelt érdemlően nem igazolta. Önmagában egy 2009-es eredménykimutatás elnevezésű irata esetén, amelyen felperes cégjegyzék száma és KSH száma feltüntetésre kerül még nem tudható, hogy az mely adatok alapján készült, illetve az milyen célból, esetlegesen adóbevallás vagy mérleg részét képezi-e, ugyancsak a mérleg „A” irat esetében sem állapítható meg, hogy az felperesnek hivatalos mérlegének minősül-e. A felperes által becsatolt irat ennek következtében nem volt alkalmas arra, hogy az alperes által megállapított és figyelembe vett felperesnek az alperes eljárása alatti adatközlését, felperes adatközlésén alapuló megállapítást jogszerűtlenné tenné.

Pp. 339/B. §-a szerint a mérlegelési jogkörben hozott közigazgatási határozat akkor tekintendő jogszerűnek, ha a közigazgatási szerv a tényállást kellő mértékben feltárta, az eljárási szabályokat betartotta, a mérlegelés szempontjai megállapíthatóak, és a határozat indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége kitűnik.

Mind a négy felperes jogsértőnek találta az alperes mérlegelését a kiszabott bírságot illetően másodlagos kereseti kérelmük a bírság mérséklésére irányult. Felperesek arra hivatkoztak, hogy mind a négy felperesnél kiszabható legmagasabb összeg közelében állapította meg alperes a bírság mértékét, amely nem felel meg a tényeknek, ugyanis IV. rendű felperes 2009. évi nettó árbevételének figyelembevételével mellett a kiszabható maximális bírság egyharmada alatti értékben kötelezte 5.000.000 Ft-os bírság megfizetésére. I. rendű felperesnél súlyosító körülményként vette figyelembe, hogy már több alkalommal került a fogyasztók megtévesztésére alkalmas magatartás miatt szankcionálásra és a tárgyi határozattal megállapított jogsértés több hónapot ölel át. A jogsértő reklámok jelentős példányszámban a fogyasztók igen széles körét elérő lapokban sok alkalommal jelentek meg a jogsértő magatartással megcélzott, illetve elért fogyasztói kör részben az átlagosnál sérülékenyebb volt és ezen kívül I. rendű felperes terhére értékelte a bírság kiszabása során, hogy az érintett szolgáltatás bizalmi jellegűnek minősült és a fogyasztó számára hosszútávú jogviszonyt eredményezett a fogyasztói csoportba történő belépés, valamint I. rendű felperes magatartása felróható volt, nem érte az adott helyzetben általában elvárható magatartási mércét. Ugyanakkor enyhítő körülményként vette figyelembe, hogy a fogyasztók a szerződés megkötéséig további információkhoz juthattak a fogyasztói csoport működésével kapcsolatosan. Ennek súlyát ugyanakkor csökkentette, hogy a Versenytanács megállapítása szerint ez a tájékoztatási folyamat sem mentes a problémától. I. rendű felperes által hivatkozott enyhítő körülményeket nem lehetett figyelembe venni. A Versenytanács nem látta igazoltnak, hogy I. rendű felperes figyelembe vette volna a korábbi határozatokat, bírósági döntéseket és nemcsak a jogsértést, hanem a bírság körében is irrelevánsnak ítélte I. rendű felperesnek azt a hivatkozását, hogy a Pénzügyi Szervezetek Állami

Felügyelete eljárásai milyen eredményre vezettek. Ugyanakkor a bírság mértékének meghatározásakor figyelembe vette még a jogsértő kommunikációs eszközök alkalmazása során I. rendű felperessel szemben kiszabott bírság összegének többszörösét kitevő költségeket és az I. rendű felperes által regisztrációs díj címén 2008. szeptember 1. és 2009. június 1. között megkötött szerződések eredményeként a rendelkezésre álló adatok alapján megállapítható a kiszabott bírság többszörösét kitevő bevételeket. Ennek következtében a szankcionális preventív céljának érdekében 9.300.000 Ft-ban szabta ki a legmagasabb összeghez közeli mértékben a bírságot.

II. rendű felperesnél a Versenytanács súlyosító körülményként értékelte, hogy a jogsértés időben elhúzódott, több hónapot ölelt át az elkövetési mód körében nagyfokú intenzitás állt fenn, jogsértő reklámok jelentős példányszámú fogyasztók igen széles körét elérő lapokban, igen sok alkalommal jelentek meg. Ugyanakkor a jogsértő magatartással megcélzott, illetve elért fogyasztói kör részben az átlagosnál sérülékenyebb volt, az érintett szolgáltatás bizalmi jellegűnek minősült és a fogyasztó számára egy hosszútávú jogviszonyt eredményezett a fogyasztói csoportba történő belépés. Enyhítő körülményként vette figyelembe, hogy a fogyasztók szerződés megkötéséig további információkhoz juthattak a fogyasztói csoport működésével kapcsolatban, azonban ez sem volt teljesen problémáktól mentes, így ennek figyelembe vehetősége annak értéke csökkent. Ugyanakkor enyhítő körülményként vette figyelembe II. rendű felperesnél, hogy nem látta igazoltnak, hogy a korábbi bírósági döntéseket is határozatokat figyelembe vette volna I. rendű felperes, valamint nem lehetett enyhítő körülményként figyelembe venni a PSZÁF eljárásait, illetve a PSZÁF megállapításait, ugyanakkor a bírság mértékének meghatározásakor figyelembe vette a jogsértő kommunikációs eszközök alkalmazása kapcsán felmerült költségeket és a bevételeket. Ily módon a preventív cél érdekében 21.000.000 Ft-ban határozta meg a bírságfizetési kötelezettségét II. rendű felperesnek a kiszabható legmagasabb összeghez közeli mértékben.

III. rendű felperes esetében a Versenytanács a bírság kiszabása során súlyosító körülményként vette figyelembe, hogy a jogsértés időben elhúzódott több hónapot ölelt át. 2009. március 1-től 2009. szeptember 7-ig és az elkövetési mód kapcsán nagyfokú intenzitás állt fenn, a jogsértő reklámok jelentős példányszámú a fogyasztók igen széles körét elérő lapokban, igen sok alkalommal jelentek meg. A jogsértő magatartással megcélzott, illetve elért fogyasztói kör részben az átlagosnál sérülékenyebb volt és az érintett szolgáltatás bizalmi jellegűnek minősült. Súlyosító körülményként kellett figyelembe venni, hogy a fogyasztó számára egy hosszútávú jogviszonyt eredményez fogyasztói csoportba történő belépés és III. rendű felperes magatartása felróható volt nem érte el az adott helyzetben elvárható magatartási mércét. Enyhítő körülményként vette figyelembe, hogy a fogyasztók szerződés megkötéséig további információkhoz juthattak a fogyasztói csoport működésével kapcsolatban, aminek súlyát csökkentette, hogy ez sem volt problémáktól mentes. A Versenytanács nem tudta III. rendű felperes által hivatkozottakat enyhítő körülményként figyelembe venni, nem látta igazoltnak, hogy III. rendű felperes figyelembe vette volna a korábbi határozatokat és bírósági döntéseket, valamint nemcsak a jogsértés hanem a bírság körében is irreleváns volt az a III. rendű felperesi hivatkozás, hogy I. rendű felperes szerződéseinek az átvételét és az egész rendszer kiépítését hatóságokkal különösen a PSZÁF-al együttműködve alakította ki. A Versenytanács életszerűtlennek tartotta azt a hivatkozást, hogy az eljárás alá vont az ügyfélszerzéssel kapcsolatos feladatok megbízottja útján végezte és azokra mint megbízónak ráhatása, beleszólása nem volt. III. rendű felperes nem tanúsított olyan együttműködést az eljárás során, amely mint enyhítő körülményt lehetett volna figyelembe venni. Az együttműködés körében önmagában az eljárás alá vont adatszolgáltatása nem olyan jogkövető magatartás, amely a törvényi kötelezettségen túl mutatva enyhítő körülményként az enyhébb szankció kiszabását lehetővé tenné.

A más fogyasztói csoportok szervezésével és működtetésével foglalkozó vállalkozásokkal kapcsolatos eljárások hiánya nem vehető figyelembe enyhítő körülményként az alperesi határozat szerint és az egyéb felhozottak sem. A Versenytanács a bírság mértékének meghatározásakor figyelembe vette a jogsértés kommunikációs eszközök alkalmazása kapcsán 2009. március 1. és 2009. szeptember 7. között felmerült ismert III. rendű felperessel szemben kiszabott bírság összegének a többszörösét kitevő költségeket és ezt nem mérlegelve a szankcionálás preventív célját érvényesítve 8.900.000 Ft-ban a kiszabható legmagasabb összeghez közeli mértékben határozta meg a bírság összegét.

IV. rendű felperessel szemben az alperes 5.000.000 Ft-os bírság kiszabását látta indokoltnak. Súlyosító körülményként vette IV. rendű felperesnél figyelembe, hogy a jogsértés időben elhúzódott és az elkövetési mód kapcsán nagyfokú intenzitás állt fenn a jogsértő reklámok jelentős példányszámban, a fogyasztók igen széles körét elérő lapokban, igen sok alkalommal jelentek meg. A jogsértő magatartással megcélzott, illetve elért fogyasztói kör részben az átlagosnál sérülékenyebb volt, valamint az érintett szolgáltatás bizalmi jellegűnek minősült és a fogyasztó számára egy hosszútávú jogviszonyt eredményezett a fogyasztói csoportba történő belépés. IV. rendű felperes magatartása felróható volt, nem érte el az adott helyzetben általában elvárható magatartási mércét. Ugyanakkor enyhítő körülményként vette figyelembe, hogy a fogyasztók a szerződés megkötéséig további információkhoz juthattak, de ennek súlyát csökkentette, hogy ez sem volt problémáktól mentes, ugyanakkor IV. rendű felperes által hivatkozott egyéb enyhítő körülmények figyelembevételére nem volt mód.

Az alperes a határozatában mind a négy felperesre külön-külön a kiszabott bírság körében részletesen indokolta a figyelembe vett szempontokat. A bíróság megállapította, hogy az alperes a tényállást kellő mértékben feltárta az eljárási szabályokat betartotta, mérlegelésének szempontjai megállapíthatóak voltak és a határozat indokolásából a bizonyítékok mérlegelésének okszerűsége kitűnt. Önmagában az, hogy a szankció a törvényben írt szankció maximális mértékéhez közeli értékben került kiszabásra még annak összecszerúségét nem teszi jogszerűtlenné. Minden szankció szükségképpen hátrányt okoz és a kiszabott bírság megfizetése pedig vagyoni hátrányt eredményez. A szankció természeténél fogva így a pénzbeli fizetési kötelezettség előírása esetén vagyoni hátrányt okoz az érintettnek. Ugyanakkor a Versenyhivatal eljárása során a cél a jogkövető magatartás kialakítása, ily módon a szankció elsődleges funkciója a preventív cél. Az alperes határozatában részletesen hivatkozott korábbi versenyhivatali határozatokra és bírósági döntésekre, amelyek széles körű nyilvánosságot is kaptak ily módon a perbeli határozatban rögzítettek szerint feltárt jogsértés esetén indokolt volt az alperes által megállapított szankciók mértéke is.

Mindezek alapján a bíróság alperes határozatát a kereseti kérelmekkel érintett körben felülvizsgálva megállapította, hogy az mind az anyagi, mind az eljárási szabályok betartása mellett került meghozatalra. Az alperes az eljárása során olyan eljárási szabálysértést sem követett el, amely az ügy érdemére kihatva a határozat hatályon kívül helyezését eredményezhette volna részben vagy egészben, ezért felperesek kereseteit elutasította.

A bíróság felpereseket az alperes perköltségének megfizetésére a Pp. 78. § (1) bekezdése alapján kötelezte, amely perköltség megállapításánál figyelemmel volt az ügy bonyolultságára és az alperesi képviselő által perben kifejtett munka színvonalára. A munkadíj összegének megállapítása ebben az esetben a 32/2003. (VIII. 22.) IM. rendelet 3.§ (1) bekezdése alapján, a 3.§ (2)-(6) bekezdéseiben foglaltak figyelembevételével történt.

Fővárosi Törvényszék
16.K.33.365/2010/23.

A bíróság felperest az illetékekről szóló, 1990. évi XCIII. tv. 39. §. (1) bekezdése és 42. §. (1) bekezdés a) pontja alapján megállapított mértékű kereseti illeték megfizetésére kötelezte a költségmentességről szóló 6/1986. (VI.26.) IM. rend 13. §(2) bekezdése alapján.

Az ítélet elleni fellebbezés lehetőségét a Pp. 340. § (2) bekezdése biztosítja.

Budapest, 2012. évi április hó 12. napján

dr. Kovács Mária s.k.

bíró